

ΑΠΗΛΘΕ

(Ἐκ τοῦ ΛΑΟΠΛΑΝΟΥ)

Μελωδ. Letzte Rose, B, ἀρ. 21

Μὲ τὰ χεῖλη σου ἀγάπην μ' ὑπεσχέθης αἰωνίαν,
 κ' ἔνμου βλέμμα σ' ἀπεκρίθη καὶ τὸ πᾶν σοὶ ὑπεσχέθη.
 Ὅλη, ὅλ' ἡ ὑπαρξίς μου συνεστάλ' εἰς τὴν καρδίαν,
 κ' ἦτον ἔκστασις ἀγγέλων τῆς καρδίας μου ἡ μέθη.

Ἀνεχώρησας, ὥς φεύγει ὁ ἀστήρ 'ποῦ μαῆς θερμαίνει,
 ὥς τὸ κάλλος, ἡ νεότης καὶ τοῦ ἔαρος ἡ αὔρα,
 καὶ ἀπέμεινα ἐν θρήνοις, καὶ ἀπέμεινα, ὥς μένει
 νύξ ἀσέληνος χειμῶνος εἰς τὰ σκότη κ' εἰς τὰ μαῦρα.

Ἐφυγες, πλὴν δὲν ἐσβέσθη κ' ἡ ἀκοίμητός μου πίστις.
 Λάμπει καὶ θὰ λάμπη πάντα καθὼς λύχνος δι' ἐρήμου.
 Καὶ μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν σου ἀντρεῖται τῆς τροφῆς της,
 καιομένη θὰ τὴν τρέφη ἡ ἐκπνέουσα ψυχὴ μου.

Ν' ἀντηχήσῃ ἂν ἀκούσης τοῦ θανάτου μου ὁ κώδων,
 ὦ! Ἐλθὲ καὶ χύσ' ἐν δάκρυ εἰς τὸν τάφον μου τὸν κρύον·
 καὶ ἡ γῆ ἐὰν σκιρτήσῃ καὶ βλαστήσῃ γλυκὺ ῥόδον,
 θὰ σοὶ μειδιᾷ κ' ἐκεῖνο ὥς ἐγὼ σοὶ ἐμειδίω.

